

[Honoré.]

serne er Danmark måske det EF-land, der har de bedste forbindelser til regeringerne i de tidligere portugisiske kolonier. Denne kontakt er påskønnet både af EF og af USA. Ja men Angola er jo kommunistisk, indvender nogle, et kommende eller nuværende støttepunkt for Sovjet. Nej, men det kan visse afrikanske lande blive, hvis de vestlige lande isolerer dem, ligesom USA søgte at isolere Cuba efter Castros magtovertagelse. Så kastes de i armene på Sovjet. Jo mere kontakt Vesteuropa og USA får med disse lande, jo større chance er der for, at frihedsbevægelsernes nationalisme og socialisme ikke forvandles til en prosovjetisk indstilling.

Stik imod, hvad visse aviser påstår, har udenrigsminister K. B. Andersen gennem sin Afrikapolitik ydet et påskønnelsesværdigt bidrag til at dæmme op for den sovjetiske indflydelse i den sydlige del af Afrika. Skam få den, der tænker ilde herom.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg skal i første omgang lade den sidste bemærkning fra kristeligt folkepartis ordfører passere, for jeg synes ikke, at det ligefrem er det, der skulle være det karakteristiske: at forhindre andre i at få indflydelse. Det væsentlige er at være med til at sikre, at de afrikanske folk får den selvbestemmelsesret, som er forudsætningen for, at de kan forme deres egen fremtid.

Jeg synes allerede nu, det har vist sig i diskussionen, at det er vanskeligt at tjene flere herrer. Fællesmarkedet og NATO har deres interesser i Afrika, og Danmark har altså en interesse, der nu og da er overordentlig positiv, når den falder sammen med de nordiske landes, og udsættes for overordentlig stærk kritik, hvis den går imod fællesmarkedets forestillinger.

Jeg forstår godt motivet til denne redegørelsesdebat, som er fremkaldt af de borgerlige partiers kritik af de afstemninger, der har fundet sted i FN omkring Afrika. Der er som nævnt to afgørende spørgsmål. Det ene er resolutionen om sport, som kun hr. Ninn-Hansen kort har berørt, og hvor man jo gennemfører en konsekvent apartheidpolitik, idet man siger, at idræt og politik ikke bør føres sammen. Det kan man godt holde lange taler om, men det afgørende i denne situation er, at de farvede folk har reageret meget stærkt imod olympia-

den, netop fordi Sydafrika opretholdt sin apartheidpolitik.

Det mest afgørende er jo spørgsmålet om våbenblokaden, og her finder jeg det ganske ufatteligt, at man, selv om man erklærer, at man er tilhænger af de afrikanske folks frihed, prøver at sætte i forgrunden, at dér, hvor Danmark har optrådt forkert, er ved at rejse kritik imod lande, som vi ellers deler udenrigspolitik tilrettelæggelse med. Jeg bemærkede også, at hr. Poul Hartling gjorde opmærksom på, at man her skulle undersøge, hvem det var, der støttede sådanne forandringer. Det er en absolut ikke-parlamentarisk oprædten, idet man ellers hylder princippet, at alle i dette folketing er lige, og at alle i dette folketing taler med én stemme, naturligvis med deres egen stemme, og også handler herudfra.

De borgerlige partiers kritik er forskellig, der er voldsom afstand til den måde, hvorpå fremskridtspartiet har reageret ved at udnævne denne racistisk-fascistiske stat til at være den bedste i Afrika og endog den vestlige verdens frihedsforsvarer for at forhindre, at Moskva kom den vej til Paris. Jeg gør opmærksom på, at flyvemaskinen er opfundet, så man slet ikke behøver at rejse den vej.

Det, der er det brændende problem, er, hvordan vi udtrykker vores holdning i situationer, hvor vi finder, at mennesker er undertrykt, hvor de som i mange områder i Afrika, navnlig Sydafrika og Rhodesia, er underkastet uhyggelige forhold, hvor et hvidt mindretal ulovligt dikterer og anvender alle metoder for at tilintetgøre enhver tanke om selvstændighed hos de farvede. Det, at vi kritiserer en sådan holdning, det, at vi vender os imod – dog uden beklageligvis at fordømme – dem, der leverer våben til Sydafrika, og derved udsætter os for kritik, er mere en karakteristisk af de borgerlige partiers holdning og af fællesmarkedet, end det er overordentlig berettiget. Skulle man være i tvivl, så kan man kigge i de vesttyske aviser. Næsten alle aviser har været travlt optaget af at kritisere Danmark. Det gælder også den berøgtede Soldaten-Zeitung, hvor man jo hylder det gamle princip, at tysk fod på Afrikas jord skal blive der. Der var nogle, der blev der, og der er stadig væk nogle, der regerer i disse områder.

Den vesttyske kritik har rettet sig imod, at Danmark nu løsgjorde sig fra sit forhold til fællesmarkedet, at vi stemplede våbenleverancer som noget udemokratisk og som noget, der